

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 259/2013
13.02.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Д.П., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. С.Ж., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3346/13 од 22.10.2013. године, којом је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К 1055/11 од 05.06.2013. године, у седници већа одржаној 13.02.2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3346/13 од 22.10.2013. године којом је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К 1055/11 од 05.06.2013 .године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1055/11 од 05.06.2013. године окр. Д.П. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од пет месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико у року од једне године не изврши ново кривично дело, а осим тога, изречен му је и специјални услов по коме је дужан да у року од једне године од правноснажности пресуде, под претњом опозива условне осуде, у потпуности обештети оштећено предузеће Б. ад, за износ од 382.202,00 динара.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 3346/13 од 22.10.2013. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Бранилац окр.Д.П., адв.С.Ж. поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3346/13 од 22.10.2013.године, због повреде закона у жалбеном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд окривљеног ослободи кривице за кривично дело из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ.

Врховни касациони суд је у седници већа рамотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

По ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика прописаних у члану 74., члану 438. став 1. тачка 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1., члану 439. тачка 1. до 3. и члану 441. став 3. и 4., учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Иако бранилац захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона, при чему и не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, из образложења захтева и навода да је Апелациони суд у Новом Саду своју пресуду засновао на погрешно и непотпуно утврђеним чињеницама које су изведене у доказном поступку, како пред првостепеним тако и пред другостепеним судом, да су све чињенице базиране на неоснованим доказима, да је основни суд, спроводећи доказни поступак, чињенице засновао паушално, као и навода у којима бранилац у суштини полемише са оценом изведених доказа и чињеницама утврђеним у правноснажним пресудама, произилази да бранилац оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом.

Чињенично стање, међутим, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.